

SEGÍTŐ MÁRIA

A satnya gyermek tudván, hogy nem sokra tartják s nem-igen szeretik,

Némelynap, ha véletlenül gyöngédebb szemmel illetik,

Fülig pirul s vitéz mosolyt erőltet, könnyét rejtve.

Ilykép e rossz világ árvája és kivertje,

Kinek se pénze, tudománya, elme-éle,

Baráttalan marad, még mindezek hegyébe.

Ritkán nyílik meg a szegény, szívéhez férni mégsem lehetetlen.

Elég, ha némikép megtiszteled s nem vagy iránta figyelmetlen.

Fogadd el hát e pillantást, szegényem, fogadd el jobbotmat, de ne bízzál benne.

Magamszörű társakra lelvén, nem is veszek már figyelembe.

Igaz barátja nem akad a szegénynek, hacsak magánál szegényebbre nem találna.

Jöjj hát, törődött néném, és tekints Máriára.

Szegény asszony, a férjed részeges, pulyáid csenevészek.

Lakbér-negyedre nincs pénz, s már a halált idézed,

Ó, ha már minden oda van és torkodon a kés,

Jöjj a templomba s szóotalan Isten Anyjára nézz!

Sujthat erőszak bármilyen s inség bármekkora:

Gyermek, ha szenved, százszor is gyötrőbben az Anya.

Nézz Arra, aki itt áll, zokszó nélkül, reménye omladékán,

Mint a szegény, ki még szegényebbre lelt; s csak nézik egymást némán.

Fordította: Szedő Dénes OFM.